שבועות - מעלת התיקון

drashotforyou.blogspot.com/2014/05/blog-post_5186.html

שבועות – מעלת התיקון

הזוהר הקדוש מפליג בעוצם מעלת לימוד התורה בליל שבועות, וז"ל (אמור צז:): "כד מאטי להאי ליליא לבעי ליה למלעי באורייתא ולאתחברא בה ולנטרא דכיו עלאה דמטי עליה בההוא ליליא ואתדכי, ואוליפנא דאורייתא דבעי ליה למלעי בהאי ליליא אורייתא דבע"פ בגין דיתדכון (ס"א דיתדבק) כחדא ממבועא דנחלא עמיקא, וכו' ועל דא חסידי קדמאי לא הוו ניימי בהאי ליליא והוו לעאן באורייתא וכו'. ר"ש הכי אמר בשעתא דמתכנשי חברייא בהאי ליליא לגביה ניתי לתקנא תכשיטי כלה וכו' תא חזי חברייא מתקני בהאי ליליא תכשיטהא לכלה ומעטרי לה בעטרהא לגבי מלכא ומאן מתקין ליה למלכא בהאי ליליא לאשתכחא בה בכלה לאזדווגא בה במטרוניתא, נהרא קדישא עמיקא דכל נהרין...".

מובא ב**שולחן ערוך האר"י ז"ל**: "דע שכל מי שבלילה לא ישן כלל ועיקר והיה עוסק בתורה מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק".

מרן בעל ה'בן איש חי' הפליג מאוד בעניין הלימוד בזה הלילה וז"ל (במדבר ה"ג): "ויזהרו ללמוד כל סדר הלימוד של זאת הלילה בחשק גדול ובשמחה רבה ובהתלהבות הלב, כי הלמוד המתוקן לזאת הלילה עושה פרי גדול למעלה, וממשיך לנפש האדם קדושה וטהרה. ויתגבר כארי לישב על המשמר בעינים פקוחות לדחות את השינה, ולא יתנמנם כלל, כי רבנו האר"י ז"ל החמיר מאוד בעניין השינה בזאת הלילה יותר מליל הושענא רבא".

הרב ניסים פרץ זצוק"ל:

העולם חושב שיום אדיר בימי שנה זה יום הכפורים. זה נכון. בודאי. מרגישים את זה. יש יום יותר אדיר בימי שנה מאשר יום הכפורים, זה יום השבועות. פי כמה וכמה. בין על פי הפשט, ובפרט על פי הקבלה. לאיפה שמגיעים בשבועות, מהתחלת הלילה, כל שכן שהולכים ומגיעים לאמצע הלילה, לסוף הלילה, ליום, לתפילות של היום, כל היום. "יוֹם אֶחָד, הוּא יְוָדַע לַה', לֹא יוֹם וְלֹא לָיְלָה" (זכריה י"ד ז') – זה יום השבועות, גם ביום וגם בלילה. זה יום מיוחד. זה לא יום בשביל אכילה ושתיה. בודאי זה יום טוב, צריך לאכול. אולי בבוקר אחרי התפילה, אחרי העבודה, צריך קצת לישון, לתת קצת הרפיה בשביל העבודה של היום. אבל זה יום מאד מאד מיוחד.

הקב"ה, ישתבח שמו של מלך מלכי המלכים, רוצה להטעים את בניו במעין עולם הבא, מעין לעתיד לבא. כשיש איזו הארה בתפילה, בלימוד, במצוות, אם יש לנו איזה משהו ששיך לענין של כתר, אז זו הבחינה שרק לעתיד לבא היא תהיה במציאות, ועכשיו יש לנו אותה כמתנה כדי לחנך אותנו בבחירה שיש לנו. שבועות, כולו, מתחילתו ועד סופו כתר! כתרי כתרים! אנחנו מכתירים את הקב"ה והוא משיב לנו ומכתיר

אותנו. אם רוצים להכנס לשבועות, המושג של כתר, ימים ש"אין לי בהם חפץ" – אין לך בחירה. אבל, לפני שבועות עוד יש לך בחירה, אתה בוחר "נעשה ונשמע". אתה, מתוך ההבנה האמיתית, מה זה הקב"ה, מה זה התורה, אתה בוחר שלא לבחור. אתה בוחר שהשם יבחר בשבילך.

אנחנו אומרים כל יום בנפילת אפים "מִי זֶה הָאִישׁ יְרֵא ה' – יוֹרֶנּוּ בְּדֶרֶךְ יִבְחָר" (תהלים כ"ה י"ב). אתם יודעים שנפילת אפים זה השיא התפילה. בין ע"פ הפשט, בין ע"פ הסוד, זה השיא. אחרי שאדם גמר תפילת שמונה עשרה לחש וחזרה, מה הוא אומר לקב"ה? "אני מת עליך הקב"ה", כמו שאומרים. אני, לא קיים. "לְדָוִד, אֵלֶיךָ ה', נַפְשִׁי אֶשָּׂא"(שם א'). אני לא רוצה כלום. מצידי, עכשיו אני הולך אצלך. אחרי כזו תפילה, אחרי כזו הרגשה מה זה הקב"ה, אני לא רוצה לחיות. אתה רוצה להחיות אותי? אתה רוצה שאני אמשיך? אז אני מבקש ממך "מי זה האיש ירא ה' – יורנו בדרך יבחר" תּוֹרֶה לי את הדרך, אני לא יודע אפילו איך לבחור. תבחר בשבילי את הדרך. כלומר, אדם בנפילת אפיים מוסר את הבחירה לקב"ה. "יורנו בדרך יבחר". אז אולי, אולי אפשר להעמיס את זה על מה שנאמר בגמרא "ויתיצבו בתחתית ההר" – כפה עליהם הר כגיגית. ביטול הבחירה. זה מעמד הר סיני.

וזה חוזר על עצמו כל שנה ושנה. זה לא רק היה פעם, אנחנו לא מסבירים פה היסטוריה מה היה עם אבותינו שקיימו וקבלו ואמרו "נעשה ונשמע". אנחנו מדברים אלינו, אל עצמנו. צריך בימים האלו שנשארו להתכונן לשבועות. האמת שלשבועות צריך הכנה של ארבעים ותשע יום, לא פחות ולא יותר. כשם שאי אפשר, אם אדם חסר לו במ"ח דברים שהתורה נקנית בהם, אז יש לו פחות תורה כי הוא פחות קנה. גם הימים האלה של ספירת העומר, בכולם יש קנין. אבל בודאי שהשלושה ימים המיוחדים האלה שמשה עולה למרום ויורד לישראל ואומר להם, ועוד אומר להם, ומכין אותם, ועוד מכין אותם. אוהו, אם היה לנו מישהו שיכין אותנו – היום תעשה ככה, מחר תעשה ככה. והנה ביום רביעי בשבת, יום שלישי בלילה, ויהי אור. זה יום בעל עוצמה גדולה מאד מאד. אז זה יכול להיות ההסבר של "כפה עליהם הר כגיגית".

בשולחן ערוך כתוב (או"ח תצ"ד א'), ביום חמישים לספירת העומר הוא חג השבועות. כל המפרשים על השולחן ערוך מסבירים, היום יש לנו לוח קבוע אז זה יוצא בדיוק באותו יום שהיה מתן תרוה. באמת, אם היינו מקדשים ע"פ הראיה, היה יכול לצאת יום אחר, לפני, אחרי. מה ההסבר? ההסבר הוא, כל חגי ישראל תלויים בתאריך. בדיוק בתאריך מסוים אורו של הקב"ה מגיע לאדם. אם זה אור של חרות בפסח, אם זה בסוכות – זמן שמחתנו, כל רגל ורגל והענינים שיש בו. אפילו ראש השנה יש לו תאריך אפילו יום הכפורים – "בעשור... ועיניתם את נפשותיכם". כל החגים נקראים מועדי ישראל, "אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה'" (ויקרא כ"ג ד'), שכביכול הקב"ה מתוועד איתנו, עושה איתנו התוועדות, מתיחד איתנו לאיזה ענין מסוים, משפיע על הנשמות, על כללות ישראל ועל כל נשמה ונשמה. בשבועות – אין כזה דבר, זה לא תלוי בתאריך! אין לו תאריך! צריך תהליך, לא תאריך. הכנה. זה לא תלוי בתאריך מסוים. יום חמישים לספירת העומר, זה מתן תורה, זה חג השבועות. לכן הוא נקרא חג השבועות, זה חגיגה של כל השבע שבתות. אם לא עשית כלום בשבע שבתות – על מה תחגוג? מה יתנו לך? אם אין הכנה לתורה, אם אין תהליך של הכנת הגוף והנפש לתורה, איך תקבל תורה?

נכון שהתורה היא מתנה גדולה מאד, אבל הקב"ה רוצה שלפחות נעשה הכנה. ההכנה הכי גדולה לתורה, מתוך שאדם מבין גדולת נותן התורה ומעלתו, שהוא היודע, הוא המבין, ואנחנו לא נוכל להבין מה רצונו של הבורא יתברך מאיתנו. אבל הרצון שלו ירד בדרכים שונות, בצמצומים רבים עד שנתן לנו את התורה מונחת לפנינו. זה הרצון שלו. הכל נמצא פה. רק אחרי שאנחנו יודעים את מי שנותן את התורה ויודעים את המתנה הגדולה, שכאילו הקב"ה גנז את עצמותו יתברך בתוך התורה. אפילו שזה נראה לך ציצית, תפילין, בורא פרי העץ, בורא פרי האדמה, התורה נראית לך כמו דבר גשמי, הרוחניות, עצמו הבורא יתברך מלובשת בכל.

אנכ"י נוטריקון אנא נפשי כתיבת יהבית (שבת ק"ה א'). כלומר הקב"ה כביכול שם את עצמו בתוך התורה. כשהאדם מבין את הדברים האלה אז הוא אומר, מה אני שאני אבחר? מה, אין לי אמונה? אין לי ביטחון? כשאדם גדול אומר לך משהו, אדם גדול, שהוא בשכל יותר ממך, קדוש יותר ממך, מבין יותר ממך, כשהוא אומר לך לעשות איזה דבר, אתה לא מבין מה הוא אומר, אבל כשאתה יודע מי אומר לך, מה אתה אומר? – הוא מבין. גדול הדור אמר לך לעשות ככה, יש לך ספק? אתה מיד לוקח את כל הכוחות שלך, אתה נהיה כמו מלאך, ועושה בלי להבין. למה? לא שאתה לא מבין, אתה מבין שאתה לא מבין, והוא מבין יותר טוב ממך, אתה מתבטל אליו. לא שאתה לא מבין, להיפך, אתה מבין יותר מאלה שחושבים את עצמם שהם מבינים. תכלית הידיעה – שנדע שלא נדע. תכלית ההבנה – שאנחנו מבינים שאנחנו לא מבינים. דרכה אתה מתבטל ומבטל גם את הכתר הכי גדול שיש לך, זה הבחירה, שהקב"ה נתן ביד האדם את שרביט הזהב, אדם משתמש בו לבחור. לא שאנחנו לא בוחרים, אנחנו בוחרים בחירה הכי טובה, בוחרים שלא לבחור. אנחנו בוחרים בהשם, רק במה שהוא רוצה. ההרגשות האלה וההכנות האלה, יועילו לפחות ל'כפה עליהם הר כגיגית', לפחות ליום השבועות.

אמת, ההנהגה בשבועות היא בחינת כתר. ולא כמו ביום הכפורים שנוגעים בכתר בחזרה של תפילת נעילה. ולא אפילו כמו שבת שרק במנחה נוגעים בכתר. בכל שבת. זה מאמר מוסגר בפני עצמו, איך בני אדם לא מנצלים את המנחה של שבת. מתפללים מנחה סמוך לשקיעה, ומיד הולכים לעשות סעודה שלישית, הבדלה, נגמר. לא השתמשו בכלל בכל המושג הזה של מנחה של שבת. הדבר הזה ברח מהעולם. העולם לא יודע להשתמש בו. כל תפילה בשבת זה עליה עצומה. במנחה של שבת, לפי דברי האר"י (שער הכוונות, דרוש ענין סעודת שחרית דשבת), האדם מגיע לדרגת אדם הראשון קודם החטא והוא יכול להשאר עם זה כמה זמן שהוא רוצה, אם הוא מתפלל מנחה מוקדם ויושב ולומד, כמו יום השבועות. שבת זה השבועות של כל שבוע. אבל שבועות זה "יום אחד לה'", לילה ויום, כולו כתר, כתרי כתרים.

כתב רבנו האר"י שמי שחס ושלום התחייב בכרת. מה התיקון של כרת? אין לנו אלא דברי האר"י, בדברים כאלה מי יכול להביע את דעתו? אם אדם התחייב כרת, אפילו יעשה תעניות, תפילות, תשובות (זה לא יועיל לו לתיקון כרת). האר"י אמר – יש לו תיקון אחד – לילה שלם לא להרדם אפילו רגע אחד, וללמוד כל הלילה תורה. מתחילת הלילה, להתפלל ערבית בדיוק בזמן, ומיד אחרי ערבית הוא מתישב ללמוד עד הבוקר. זה תיקון כרת.

שבועות, זה לא תיקון כרת אחד, ולא שניים, ולא עשר, זה לא מושג בכלל. כלומר, הלימוד של שבועות, אע"פ שב'לשם יחוד' וב'יהי רצון' שהחיד"א תיקן בקריאי מועד כתוב שננצל מכרת, אבל זה לא כרת אחד, אלא כל הכריתות שיכול להיות בעולם. הלימוד הזה באהבה ובחדוה וברינה של תורה, שיהודים מרננים להשם בלילה הזה, מביא אותם לדרגות כאלה גבוהות, האור העצום שיש בלילה הזה, וביום, נכנס וחודר חדרי בטן, מסיר משם את כל הזוהמה, את כל הליכלוך, את כל מה שנשאר ממנו מכל החטאים, מכל העוונות. זה לא כמו יום הכפורים שזה תשובה מיראה ונהפכים הזדונות לשגגות, בלילה הזה של שבועות זה תשובה מאהבה, ואיזה תשובה? – "השיבנו אבינו לתורתך", זה תשובה מסביב ללימוד התורה, בחשק, בהתלהבות, בצורה מאד מיוחדת, עד שכל הדברים שיכולים להפריע לו בעבודת השם מתבטלים, הוא הופך להיות בריה חדשה. "וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה'" (ויקרא כ"ג ט"ז). זה שער החמישים, חמישים יום, זה אותו השער של "וַתְּחַסְּרֵהוּ מְּעַט מֵאֱלֹקִים" (תהלים ח' ו') שנאמר אצל משה רבנו לפני מעמד הר סיני. אחרי מעמד הר סיני יהודי יכול להגיע גם לשער החמישים, וזה הלילה הזה.

<u>בשבועות אתה יכול לזכות לכל הברכות והתיקונים שבעולם!</u>

כתוב **בהקדמת הזוהר**: "דְּאִיהִי, אִתְתַּקָּנַת לְמִלְּעֵי בְּאוֹרַיְיתָא מִתּוֹרָה לִנְבִיאִים וּמִנְבִיאִים לִכְתוּבִים וּבְמִדְרָשׁוֹת דִּקְרָאֵי וּבְרָזֵי דְּחָכְמְתָא[1]. בְּגִין דְּאִלֵּין אִנּוּן תִּיקוּנִין דִּילָהּ וְתַכְשִׁיטָהָא. וְאִיהִי וְעוּלֵּמְתָהָא עָאלַת וְקַיְימַת עַל

רֵישֵׁיהוֹן וְאִתְתַּקָּנַת בְּהוּ וְחָדַת בְּהוּ כָּל הַהוּא לֵילְיָא. וּלְיוֹמָא אָחֳרָא לָא עָאלַת לַחוּפָּה אֶלָּא בַּהֲדַיְיהוּ. וְאִלֵּין אִקְרוֹן בְּנֵי חוּפָּתָא. וְכֵיוָן דְּעָאלַת לְחוּפָּתָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שָׁאֵיל עֲלַיְיהוּ וּמְבָרֵךְ לוֹן וּמַעֲטַר לוֹן בְּעִטְרָהָא דְּכַלָּה. זַכָּאָה חוּלַקְהוֹן.

אומר **רבנו החיד"א** (עיין "לב דוד" פרק ל"א), ישתקע המנהג ולא יאמר, שראיתי מקצת תלמידי חכמים שבליל שבועות עוסקים בש"ס ופוסקים כפי רצון ליבם. ושוכחים שהלילה הזה, לא כתוב בש"ס ולא בפוסקים. זה כתוב בזוהר. ובאותו המקום שכתוב בזוהר ללמוד ולהיות נעור כל הלילה, כתוב גם התכנית של הלימודים. מי אתה שתחליף את התכנית? אם כך, אז בכלל זה לא כתר ולא כלום. תלמד מה שאתה רוצה, אבל כל ההבטחות לא שייכות לזה. סדר הלימוד זה עוד פרט, גם להיות ניעור, וגם ללמוד, וגם ללמוד את התיקון הזה.

החיד"א היה לומד עד ימי זקנותו בליל שבועות את שתי האדרות בעמידה!

סיפור השכינה בבית מדרשו של מרן הב"י (של"ה הקדוש מסכת שבועות פרק נר מצוה):

ו. ולהראות גדולת מעלת זה הלילה, איך שחביב לפני הקדוש ברוך הוא לבלתי נדום רגע אחת מדביקות התורה, גם יש רשות להפסיק בין ענין לענין לדבר דברי התעוררות מוסר ופשפוש מעשים ולתקן תקנות ליראת ה', אכתוב לכם מעשה שאירע קרוב לזמנינו, והועתק מכתב המקובל הר"ר שלמה הלוי אלקביץ, שהיה מתחבר בבית של רבינו בית יוסף, והופיע עליו רוח הקודש. וזה נוסח הכתב:

ז. דעו לכם, כי הסכמנו החסיד נר"ו ואני עבדו, ועבדיכם מהחברים, לעמוד על נפשינו ליל שבועות ולנדד שינה מעינינו ותהלה לאל כן עלה בידינו כי לא הפסקנו רגע, רק אשר תשמעו ותחי נפשכם. וזהו הסדר שתקנתי וסדרתי בלילה ההוא. ראשונה תורה, קרינן מפרשת בראשית עד 'ויכלו' (בראשית ב, א - ג) בנעימה בקול גדול. אחר כך 'בחדש השלישי' (שמות יט, א) עד סוף סידרא. עוד מפרשת משפטים 'ואל משה אמר' (שם כד, א) עד סוף סידרא. עוד מפרשת ואתחנן 'ויקרא משה אל כל ישראל' (דברים ה, א) עד סוף פרשת 'שמע ישראל' (שם ו, ט). עוד מפרשת וזאת הברכה 'ויעל משה' עד 'לעיני כל ישראל' (שם לד, א - יב). עוד ההפטרה (דשבועות) 'ויהי בשלשים שנה' (יחזקאל א, א), והפטרה 'תפלה לחבקוק הנביא' (חבקוק ג, א). אחר כך מזמור 'השמים מספרים' (תהלים יט), ומזמור 'יקום אלהים' (שם סח), אחר כך ה'אלפא ביתא' (שם קיט), בלא השירות (שם מפרק קכ). אחר כך כל מגילת שיר השירים, וכל מגילת רות, ואחר כך פסוקים אחרונים של דברי הימים. וכל זה באימה ביראה בניגון ובטעם, לא יאומן כי יסופר. ואחר כך למדנו משנה כל סדר זרעים. ואחר כך למדנו על דרך האמת.

ח. ובעת שהתחלנו ללמוד המשנה, ולמדנו שתי מסכתות, זיכנו בוראנו ונשמע את קול המדבר בפי החסיד נר"ו, קול גדול בחיתוך אותיות, וכל השכנים היו שומעים ולא מבינים. והיה הנעימות רב והקול הולך וחזק, ונפלנו על פנינו, ולא היה רוח באיש לישא עיניו ופניו לראות מרוב המורא. והדיבור ההוא מדבר עמנו, והתחיל ואמר, שמעו ידידי המהדרים מן המהדרים, ידידי אהובי. שלום לכם, אשריכם ואשרי יולדתכם, אשריכם בעולם הזה, אשריכם בעולם הבא, אשר שמתם על נפשכם לעטרני בלילה הזה, אשר זה כמה שנים נפלה עטרת ראשי ואין מנחם לי, ואני מושלכת בעפר חובקת אשפתות, ועתה החזרתם עטרה ליושנה. התחזקו ידידי, התאמצו אהובי, שמחו ועלצו ודעו כי אתם מבני עליה, וזכיתם להיות מהיכלא דמלכא, וקול תורתכם והבל פיכם עלה לפני הקדוש ברוך הוא, ובקע כמה אוירים וכמה רקיעים עד שעלה, ומלאכים שתקו, ושרפים דממו, והחיות עמדו, וכל צבא מעלה (להקדוש) [והקדוש] ברוך הוא שומעים את קולכם.

והנני המשנה האחת המייסרת את האדם, באתי לדבר אליכם, ואם הייתם עשרה הייתם (מתעלה) [מתעלים] יותר ויותר, אבל עם כל זה נתעליתם ואשריכם ואשרי יולדתכם ידידי אשר נדדתם שינה

מעיניכם, ועל ידיכם נתעליתי הלילה הזה, ועל ידי החברים אשר בעיר הגדולה, עיר ואם בישראל, ואין אתם כאותם השוכבים על 'מטות שן', שינה שהוא אחד מששים במיתה (ברכות נז ב), 'וסרוחים על ערסותם'. ואתם נדבקתם בידו"ד, והוא שמח בכם. לכן בניי התחזקו ואמצו ועלצו באהבתי בתורתי ביראתי. ואילו הייתם משערים אחד מאלף אלפי אלפים ורוב רבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבכם, ולא שחוק בפיכם, בזוכרכם כי בסיבתכם אני מושלכת בעפר. לכן חזקו ואמצו ועלצו בניי ידידי המהדרים, ואל תפסיקו הלימוד, כי חוט של חסד משוך עליכם, ותורתכם עריבה לפני הקדוש ברוך הוא. לכן עמדו בניי ידידי על רגליכם והעלוני, ואמרו בקול רם כיום הכיפורים 'ברוך שם כבוד' כו'.

ט. ועמדנו על רגלינו וקטרי חרצינו משתרין, ואמרנו בקול כאשר נצטוינו. וחזר ואמר, אשריכם בני, שובו אל לימודכם ואל תפסיקו רגע, ועלו לארץ ישראל, כי לא כל העתים שוות ואין מעצור להושיע ברב או במעט, 'ועיניכם אל תחוס על כליכם', כי טוב הארץ העליונה תאכלו, 'ואם תאבו ושמעתם, טוב הארץ ההיא תאכלו'. לכן מהרו ועלו, כי אני המפרנסת לכם ואני אפרנסכם, ואתם שלום ובתיכם שלום, וכל אשר לכם שלום, 'ה' עוז לעמו יתן' כו'.

את כל הדברים האלה דבר אלינו, ושמעה אזנינו, ורבות כהנה וכהנה מענייני החכמה, כמה וכמה הבטחות גדולות. וכולנו גענו בבכיה מרוב השמחה, וגם בשמענו צרת השכינה בעונותינו, וקולה כחולה המתחננת אלינו, ואז נתחזקנו עד אור הבוקר ולא פסק גירסא מפומנא בגילה ורעדה.

י. ויהי בבקר, הלכנו וטבלנו, כאשר עשינו שני ימים קודם, ושם מצאנו לשלשה החברים אשר לא נמצאו שמה בלילה ההוא, וגערנו בהם ונספר להם את כל הטובה אשר עשה ה' עמנו, וימת לבם בקרבם וסטרו פניהם וגעו בבכיה, וגם אנחנו התחזקנו כנגדם, יען בסבתם לא זכינו עוד והפסדנו, כאשר אמר למעלה. ויאמרו, מי יתן והלילה הזאת השניה נתחבר ביחד ונהיה עשרה, והסכמנו לעשות כן. ועם שבלילה הראשון שינה בעינינו לא ראינו אפילו רגע כמימריה, וגם ביום לא הונח לישן, כי דרוש דרש החסיד נר"ו אחר המנחה, וישבנו שם. ועם כל זה שנסנו בעוז מתנינו ועשינו בלילה השניה כסדר הראשון, ומרוב השמחה שהיינו עשרה, לא המתינה עד עת קרוא המשנה, ולא עד חצות כמו בלילה הראשון שהיה ממש בחצות הלילה, רק תיכף שהיינו קוראים דברות של משנה תורה, בהגיענו אל פרשת 'שמע', קול דודנו דופק. והתחיל, 'שמעו ידידים המהדרים מן המהדרים, הקיצו ורננו שוכני עפר, בסוד עפר העליון שני ההי"ן' כו', ודברים רבים של חכמה אמר הנה. אחר כך אמר, 'אשריכם ידידי אשריכם המעלים אותי, כמה וכמה נתעליתם שאתם עשרה לכל דבר שבקדושה, אשריכם בעולם הזה אשריכם ואשרי יולדתכם, אל תיראו חרפת אנוש, ומגדופם אל תחתו, כי אתם המעלים לכנסת ישראל, ודעו כי אתם מבני עליה' כו', כדלעיל, 'ואתם מתדבקים בי, והכבוד חופף על ראשיכם, וחוט של חסד משוך עליכם, ואלמלי ניתן רשות לעין הייתם רואים האש הסובבת הבית הזה, לכן חזקו ואמצו ואל תפסיקו הקשר, והעלוני בקול רם, שמע ישראל, וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, כיום הכיפורים', ודברים אחרים כמו חצי שעה. וחזרנו לסוד הלימוד.

יא. ואחר כך כחצות הלילה, חזר הדיבור פעם שנית, ודיבר שיעור שעה ויותר, וחזר לשבח ענין הלימוד ההוא. ואמר, 'ראו, השמע עם קול מדבר ככם' 'שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך', אם זה כמה מאות שנה שמעו או ראו כדבר הזה, ואתם זכיתם. ולכן מכאן והלאה תהיינה עיניכם פקוחות על דרככם, 'ואיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק', 'והחלש יאמר גבור אני', והחזיקו עצמכם לגדולים, כי אתם מבני היכלא דמלכא, וזכיתם לפרוזדור, השתדלו ליכנס לטרקלין, ולא תצאו מהפרוזדור, כי אשר יצא מפתח שער הפרוזדור דמו בראשו. הקיצו בניי וראו כי אני מסברת אתכם, הקיצו ידידי, התאמצו והיו לבני חיל, ועתה אל תתלוצצו, חזקו ועלצו, וחוט של חסד (ה)משוך עליכם מידי יום ביומו.

זרו הלאה ומעכו אותה וראו כי אתם שכורים מחמדת העולם, הקיצו שכורים, כי הנה יום בא, ויסיר האדם את אלילי כספו ומאודיו בהנאת העולם, ואת אלילי זהבו חמדת הממון, ועלו לארץ ישראל, כי יש לאל ידכם,

רק שאתם מוטבעים בטיט חמדת תבל והבליו, והיוצא מכם ונזור אחור דמו בראשו, וראו את אשר זכיתם אתם מה שלא זכו אחרים מכמה דורות'. והאריך הרבה בענין הזה.

יב. ועתה בנים שמעו לי, הטו אזנכם, תנו לבבכם, מי פתי ישמע הדברים האלה ולא יקח ערמה, וחסר לב ולא יקנה, מי עיור ועינים לא יראה זכות בזה, ולא יתן אל לבו לשוב אל ה' בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאודו. ומעיד אני שמים וארץ, כי כל זה שדברתי פה ובקונטריס, אינו חלק אחד ממאה ואחד. ואפילו בקונטריס ההוא, תראו בין תיבה לתיבה סגולתא כזה /במקור ישנו ציור של סגול/ לפעמים. והוא הוכחה, כי שם היה דבר נעלם, ולא הרשיתי עצמי לכתוב אותו. אחי ועמי שמעו ותחי נפשיכם, כי החברים השלמים אשר ראו כל זה, רוח חדשה נתן בקרבם. וגם ביום השבת, חזר הדיבור אל החסיד, והפליא לשבח את אשר עשינו בשני הלילות האלה, ואמר פעם ופעמיים ושלש, פקוד לחבריא דיסתמרון מחובייהו, מאחר שנכנסו לפרוזדור ישתדלו ליכנס לטרקלין, כי אשר יצא החוצה דמו בראשו, ואנחנו נקיים. ואז עמד החסיד קודם אכילת הבוקר, וקבצם כולם ביחד, ודיבר הוא אליהם והתרה בהם כאשר ציוה, ואחר כך אמר, 'אני עבדכם'. ויענו כולם ויאמרו, 'נעשה ונשמע', ותקנו תקנות רבות. ואחר מהן, שיהיה יום רביעי כולו לזכר החורבן, ושלא נאכל בשר ולא נשתה יין לילו ויומו כל כ"ד שעות, אם לא יהיה בסעודת מצוה או אכסניא או הולך בדרך. וכאלה רבות.

יג. ואתם אחי, הקיצו חזקו ואמצו עלצו בעבודת יוצרנו, וראו כי כפי המובן מדברי המגיד, ליל ראשון של שבועות גם אתם או כולכם או מקצתם כמו כן נועדתם לעבוד את ה' וכן נזכרתם, ובלילה השני לא נזכרתם, לכן עמדו על נפשכם ושימו כל הדברים האלה על לבבכם, ומי יתן והיה פי המדבר אליכם, אז תראו ותתמהו, ופקחו עיניכם ממה שהובטח בקונטרס הזה במראה אחרונה, כי (נזכר) [נזכה] החסיד ואני לשבת בארץ והחברים, ויבא מלאכים כו'. לכן כל אחד יתן אל לבו ועיניכם אל תחוס על כליכם. ולא יעצים עיניכם חמדת העולם ומיעוט ההבטחה, פן תתנחמו ואין לאל ידיכם, כי כבר אמר (שיר השירים ב, יב) 'עת הזמיר הגיע', ולא כל העתים שוות, פקחו עיניכם, ואין לי פנאי להאריך בזה יותר, ולבי בוער בקרבי, ראו כמה סיבות סבב האל עלי, מה שאין לשכל האנושי מבואר כן, ואני בער ולא אדע, והיתה הכוונה מאתו יתברך להראות אלי הענין הגדול הזה. ואתם גם אתם התאוששו והתקוששו והשיבו על לב, 'והחלש יאמר גבור אני' 'ואיש את רעהו יעזורו', ואני את נפשי הצלתי חזקו אל תרפו ידיכם, ודעו כי גם קבלו החברים הנה כי בערב תשעה באב לא יאכלו שום תבשיל ואפילו של עדשים וזה כל היום, ובסעודה המפסקת - פת חריבה וקיתון של מים, וכאלה רבות עמהם. לכן חושו על כבוד יוצרכם ותנו אליו כבוד, והזהרו פן תתנחמו חלילה, ואל שדי אתחנן, יתן בלבבכם לחוס על עצמכם, ויזכני להתאחד עמכם (אל) [על] אדמת הקודש לעבדו שכם אחד, אמן. כה דברי לשוני, אחיכם שלמה הלוי אלקוויץ. עד כאן לשון הכתב.

אשרי עין ראתה כל אלה, על כן כל אחד יקדש ויטהר עצמו בתוספת קדושה וטהרה. וטוב שיזהרו שלא ידברו באותו הלילה בשום לשון חול, רק הכל בלשון הקודש".

וה' יעזרנו על דבר כבוד שמו!!!

---

[1] **כה"ח** (תצד,לו): "הרמ״ק ז״ל כתב דביום שבועות היה עוסק בחכמת האמת והיה רואה סי׳ יפה במשנתו. ואם לא יש לו יד בחכמת הקבלה ילמוד האדרא רבא או זוהר".